

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 671-ҳадис

671/1360 - عَنِ الْمُسَيَّبِ بْنِ حَزْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَنَّهُ لَمَّا حَضَرَتْ أَبَا طَالِبٍ الْوَفَاةُ، جَاءَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَوَجَدَ عِنْدَهُ أَبَا جَهْلٍ بَنَ هِشَامٍ، وَعَبْدَ اللَّهِ بَنَ أَبِي أُمَيَّةَ بْنِ الْمُغِيرَةَ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَبِي طَالِبٍ: «يَا عَمِّ، قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، كَلِمَةً أَشْهَدُ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ». فَقَالَ أَبُو جَهْلٍ وَعَبْدُ اللَّهِ بَنُ أَبِي أُمَيَّةَ: يَا أَبَا طَالِبٍ، أَتَرَعَّبُ عَنْ مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ؟! فَلَمْ يَزَلْ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعْزِضُهَا عَلَيْهِ، وَيَعُودَانِ بَيْنَكَ الْمَقَالَةَ، حَتَّى قَالَ أَبُو طَالِبٍ آخِرَ مَا كَلَّمَهُمْ: هُوَ عَلَى مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ. وَأَبِي أَنْ يَقُولَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَمَا وَاللَّهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ مَا لَمْ أَنُكِرْهُ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى فِيهِ: ﴿...﴾ زُ الْأَيَّةِ.

671.1360. Саъид ибн Мусайяб отасидан хабар қилади:

«Абу Толибга ўлим соати келганда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унинг ёнига келиб, ҳузурда Абу Жаҳл ибн Ҳишом ва Абдуллоҳ ибн Абу Умайя ибн Муғийрани кўрдилар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Абу Толибга: **«Эй амаким! Биргина калима - «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ» денг, шу билан сизга Аллоҳнинг ҳузурда гувоҳлик бераман»,** дедилар.

Абу Жаҳл ва Абдуллоҳ ибн Абу Умайя: «Эй Абу Толиб! Абдулмуттолибнинг миллатидан юз ўгирасанми?» дейишди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унга буни таклиф қилавердилар, иккови эса ўша гапларини қайтараверишди. Ниҳоят, Абу Толиб уларга охирги сўзини - ўзининг Абдулмуттолибнинг миллатида эканини айтди ва «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ» дейишдан бош тортди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Аллоҳга қасамки, модомики сиздан қайтарилмасам, албатта, сиз учун истиғфор айтаман»,** дедилар. Шунда Аллоҳ таоло **«Набийга... дуруст эмасдир»** оятини нозил қилди».

* Оят маъносининг тўлиқ таржимаси: **«Набийга ва мўминларга мушриклар учун, агар яқин қариндошлари бўлса ҳам, улар дўзах эгалари экани аён бўлганидан кейин мағфират сўрашлари дуруст**

эмас»*.

Изоҳ: Агар мушрик ғарғара ҳолатида иймон калимасини айтса, эътиборга олинмайди. Ундан олдин айтса, эътиборга олинади («Файзул Борий»).

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI